

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Ziemińska

Protokolant: Agnieszka Kot

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2014 roku sprawy

B. S., syna J. i L. z domu A., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 23 marca 2010 roku w W. U. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu: I próba – 1,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba – 1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III próba - 1,08 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk;**
2. w dniu 14 kwietnia 2011 roku w W. przy ul. (...) na terenie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złotego łańcuszka o wadze 31,80 grama powodując straty nie mniejsze niż 1900 zł na szkodę E. L., **tj. o czyn z art. 278 § 1 kk;**
3. w dniu 20 kwietnia 2011 roku w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że uderzając w przednią szybę rozbił ją, czym spowodował straty w wysokości 400 zł na szkodę C. B., **tj. o czyn z art. 288 § 1 kk;**

orzeka:

- I. oskarżonego B. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 1. czynu, stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk, przy czym przyjmuje, iż czyn został popełniony w dniu 23.03.2011 r. i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 42 § 2 kk w związku z popełnieniem czynu z art. 178 a § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,
- III. oskarżonego B. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 2. czynu, stanowiącego występki z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, wymierzone w pkt. I i III kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
- V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;
- VI. na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie w zakresie czynu zarzucanego w pkt. 3;

VII. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 23.03.2011r., od 14.04.2011r. do 15.04.2011r. oraz od 20.04.2011 r. do 21.04.2011r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

IX. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23.03.2011r. i uznaje orzeczony zakaz za wykonany w całości;

X. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. wynagrodzenie w kwocie 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

XI. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

IV K 659/11

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

23 marca 2011 r. B. S. wraz z dwoma swoimi znajomymi – J. P. i D. T. pił alkohol. Około godziny 15.00 przy ul. (...) w W. wszyscy trzej mężczyźni wsiadli do samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należącego do B. S., przy czym sam B. S. wsiadł za kierownicę i odjechał w kierunku ul. (...). Sytuację tę widział R. Z., który zadzwonił na policję. Po kilkunastu minutach funkcjonariusze policji zauważyli wskazany samochód zaparkowany przy ul. (...) /dowód: zeznania świadków – R. Z. k. 11v, K. M. k. 16v/. Zatrzymali B. S. i zmierzili alkometrem zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z płuc. Pierwszy pomiar wykazał 1,10 mg alkoholu na list wydychanego powietrza, drugi – odpowiednio 1,12 mg/l, zaś trzeci – 1,08 mg/l /dowód: protokół użycia alkometru – k. 2/. Po około dwóch godzinach została od niego pobrana również krew. Badanie wykazało 1,52 promila alkoholu we krwi /dowód: protokół pobrania krwi wraz z wynikiem – k. 36-38/.

14 kwietnia 2011 r. około godz. 11.00 B. S. poszedł do (...) przy ul. (...), żeby zastawić telefon komórkowy. W czasie, gdy S. był obsługiwany przez właściciela (...), M. K. (1), do lokalu weszło dwóch mężczyzn – J. N. i inna, nieustalona osoba, którzy chcieli zastawić łańcuszek koloru złotego o wartości około 1900 zł, należący do E. L.. M. K. (1) zważył otrzymany od mężczyzn łańcuszek, a następnie położył go na stole. Na tym samym stole położył umowę z B. S., który, wykorzystując nieuważę pozostałych osób, zabrał ze stołu łańcuszek i schował go do kieszeni. Mężczyźni, którzy przyszli do (...) z łańcuszkiem próbowali zmusić B. S. do oddania skradzionej rzeczy, ten jednak uciekł / dowód: zeznania M. K. (1) – k. 54, zeznania E. L. – k. 122/. Następnie oskarżony sprzedał przedmiotowy łańcuszek w innym (...) – przy ul. (...), należącym do T. R., oświadczając, że dostał go od byłej żony w wyniku rozliczeń po rozwodzie / dowód: zeznania T. R. – k.62v, umowa kupna-sprzedaży – k. 63, protokół zatrzymania rzeczy k. 64-66/.

B. S. stanął również pod zarzutem zniszczenia mienia na szkodę C. B., w ten sposób, że 20 kwietnia 2011 roku w W. przy ul. (...) rozbił przednią szybę w samochodzie w należącym do C. B. samochodzie marki M. (...). Wartość zniszczeń pokrzywdzony oszacował na kwotę 400 zł /dowód zeznania świadka C. B. k. 88-89/. Na taką też kwotę opiewa rachunek wystawiony za naprawę /dowód: kserokopia rachunku - k. 111/.

B. S. ma wykształcenie podstawowe, z zawodu jest kierowcą, obecnie nie pracuje. Utrzymuje się z zasiłku z opieki społecznej. Ma orzeczoną niepełnosprawność w stopniu lekkim /dowód: orzeczenie – k. 177/. Jest uzależniony od alkoholu, którego obecnie nie spożywa /dowód: zaświadczenie – k. 176/. W toku postępowania był poddany badaniom sądowo-psychiatrycznym. Biegli stwierdzili, że był poczytalny w momencie popełniania czynów /dowód:

opinia sądowo-psychiatryczna – k. 114-116/. Był uprzednio karany za kradzież /karta karna – k. 172-173/. Oskarżony początkowo nie przyznał się do jazdy pod wpływem alkoholu, wyjaśniał, że w dniu zatrzymania był na tyle pijany, że nie byłby w stanie kierować. Przyznał się do kradzieży łańcuszka, wyjaśniając przy tym, że zabrał złoty łańcuszek mężczyźnie, który był mu dłużny. Do wybicia szyby w samochodzie C. B. przyznał się. Przed sądem przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów. Odmówił składania wyjaśnień oraz potwierdził wyjaśnienia składane w postępowaniu przygotowawczym. Na rozprawie głównej oskarżony przyłączył się do wniosku złożonego przez jego obrońcę i dobrowolnie poddał się karze bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Wina oskarżonego i okoliczności popełnienia każdego z czynów nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżony przyznał się do wszystkich zarzutów. Sąd uznał jego wyjaśnienia co do zasady za wiarygodne. Niewiarygodne są wyjaśnienia składane 24 marca 2011 r., w zakresie, w jakim twierdził on, że był w takim stanie upojenia alkoholowego, iż niemożliwe było w ogóle prowadzenie przez niego pojazdu. B. S. nie próbował w sprawie mataczyć, wyjaśniał, że popełniał przestępstwa, będąc w stanie upojenia alkoholowego.

Wiarygodne są również, zdaniem Sądu, zeznania większości świadków w sprawie. Świadek R. Z. widział jak oskarżony, znajdujący się w stanie ewidentnie wskazującym na nadużycie alkoholu, wsiadał za kierownicę samochodu. Następnie świadek zawiadomił policję, a po zatrzymaniu oskarżonego – wskazał go jako sprawcę. R. Z. jest dla B. S. osobą całkowicie obcą. Nie miał żadnego interesu, żeby zeznawać nieprawdziwie. W pełni obiektywne są również zeznania funkcjonariusza policji, K. M., który zatrzymał B. S. bezpośrednio po tym, jak ten kierował samochodem pod wpływem alkoholu. Świadek wykonywał czynności służbowe, jego zeznania korespondują z resztą materiału dowodowego. Świadców: M. K. (2) i T. R. również, zdaniem Sądu, zeznawali szczerze i zgodnie z prawdą. Pierwszy z nich był świadkiem kradzieży łańcuszka w (...), drugi – właścicielem innego(...), w którym B. S. próbował sprzedać skradzioną rzecz. Ich zeznania są logiczne, spójne i okazały się istotne dla ustalenia stanu faktycznego. Pokrzywdzony E. L. również zeznawał zgodnie z prawdą. Jego zeznania korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie kradzieży łańcuszka.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka J. P., który 14 czerwca 2011 r. zeznawał w postępowaniu przygotowawczym na okoliczność zdarzenia z 23 marca 2011 r., tj. prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości. Świadek ten zeznał, że w momencie zdarzenia, samochodem B. S. kierował jego kolega o imieniu Z., nieznanego J. P. z nazwiska ani innych szczegółów. Zeznania świadka stoją w sprzeczności z zeznaniami R. Z. i K. M., którzy wskazali, że w samochodzie było trzech mężczyzn, a nie, jak wynikałoby z zeznań J. P., czterech. Poza tym, wiarygodność zeznań świadka dodatkowo umniejsza fakt, że o rzekomym innym kierującym naoczny świadek zdarzenia przypomniał sobie dopiero po trzech miesiącach. Wreszcie, zeznaniom świadka P. przeczą wyjaśnienia oskarżonego, który na rozprawie przyznał się do zarzucanego czynu.

Do materiału dowodowego włączył sąd również zeznania świadków dotyczące czynu zarzucanego w pkt. III aktu oskarżenia, tj. pokrzywdzonego C. B., U. N., która widziała zdarzenia oraz interweniujących funkcjonariuszy – M. K. (3) i M. S.. Zeznania również tych świadków należy uznać za wiarygodne, ich treść nie była kwestionowana przez innych uczestników postępowania. Jednakże, ze względu na umorzenie postępowania w tym zakresie, nie miały one większego znaczenia dla rozstrzygnięcia, z wyjątkiem zeznań pokrzywdzonego B., w których szacuje on wysokość poniesionej szkody na 400 zł.

Za wiarygodny materiał dowodowy uznał Sąd również wszystkie dowody z dokumentów wytworzonych na potrzeby niniejszego postępowania: tj. protokoły użycia alkometru (k. 2, 3, 4, 52, 87), świadectwo wzorcowania (k. 5), oświadczenie o odebraniu samochodu (k. 8), protokoły zatrzymania osoby (k. 6, 56, 85), protokoły przeszukania (k. 58-61), zatrzymania rzeczy (k. 64-66), oględzin (k. 95, 119-121), protokołów pobrania krwi wraz z wynikiem (k. 36-38), umowa kupna-sprzedaży łańcuszka (k. 63), pokwitowanie odbioru łańcuszka (k. 125), karty karne (k. 26, 40, 134, 172-173), odpis wyroku w sprawie IV K 1374/12 (k. 174). Dokumenty te zostały wytworzone na potrzeby postępowania i sporządzone zgodnie z obowiązującymi standardami. Ich treść i autentyczność nie była kwestionowana.

Do istotnych dowodów w sprawie zaliczył Sąd opinię sądowo-psychiatryczną odnośnie oskarżonego (k. 114-116) oraz złożone przez niego na rozprawie zaświadczenie z ośrodka terapii uzależnień (k. 175) i orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Opinia sądowo-psychiatryczna jest spójna i logiczna, zawarte w niej wnioski (stwierdzenie poczytalności oskarżonego) nie były kwestionowane przez żadną ze stron, Sąd również nie znalazł podstaw, by je kwestionować. Dokumentom dotyczącym aktualnego stanu oskarżonego Sąd również dał wiarę. Miały one znaczenie przy określeniu wymiaru kary dla oskarżonego.

Występek z art. 178a § 1 kk popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Pojęcie stanu nietrzeźwości, zdefiniowane w art. 115 § 16 kk, ma miejsce w sytuacji, gdy zawartość alkoholu we krwi sprawcy przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Z badań wydychanego powietrza oraz krwi oskarżonego przeprowadzonych w dniu 23 marca 2011 r. ponad wszelką wątpliwość wynika, że oskarżony znacznie przekroczył wspomniane wyżej granice stężenia alkoholu.

Będąc w tym stanie kierował samochodem po ulicach (...), w tym po ulicy (...), a zatem niewątpliwie w miejscu przeznaczonym do ruchu lądowego.

Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, co oznacza, że wprowadzał go w ruch, kierował nim, nadawał prędkość i hamował w sposób zgodny z konstrukcją tegoż pojazdu. Zgodnie z przedstawicielami doktryny /por. R.A. Stefański w Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz pod red. A. Wąska, t. 1, C.H.Beck, Warszawa 2004, s. 569/ – „pojazd prowadzi ta osoba, która wykonuje czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu”. Natomiast pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym jest każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower. /uchwała SN z 28.02.1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33/

Swoim zachowaniem B. S. wypełnił zatem wszystkie znamiona występkę określonego w art. 178 a § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 278 § 1 kk polega na zaborze w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Przedmiotem wykonawczym kradzieży jest zawsze rzecz ruchoma, stanowiąca własność innej osoby niż sprawca. Czynność sprawcza, czyli zabór, polega na wyjęciu rzeczy spod władztwa właściciela lub posiadacza i przejęciu we własne władztwo sprawcy. Kradzież jest przestępstwem kierunkowym, dla bytu którego niezbędne jest działanie w celu przywłaszczenia, tj. w celu postąpienia z rzeczą jak właściciel. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, przyjąć należy ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem wszystkie znamiona ustawowe zarzucanego mu występkę. Skradzioną rzeczą był łańcuszek należący do E. L.. B. S. postąpił z nim, jak właściciel, o czym świadczy zawarcie umowy kupna-sprzedaży w (...). Na marginesie wspomnieć należy, że zgodnie z aktualnie obowiązującym stanem prawnym, kradzież jest kwalifikowana jako przestępstwo z art. 278 § 1 kk, wówczas, gdy wartość szkody przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia, tj. według stanu na dzień orzekania, 420 zł. Wartość skradzionego łańcuszka, E. L. określił na 1900 zł.

Postępowanie co do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia należało umorzyć ze względu na upływ terminu przedawnienia karalności. Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw, która weszła w życie 9 listopada 2013 r., zmieniono treść art. 124 § 1 kodeksu wykroczeń w ten sposób, że zmieniono granicę kwoty, od której uszkodzenie lub zniszczenie mienia jest kwalifikowane jako przestępstwo z art. 288 § 1 kodeksu karnego. Przed wejściem w życie wspomnianej nowelizacji, a zatem w momencie zarówno popełnienia czynu, jak i wniesienia aktu oskarżenia, było to 250 zł, po wejściu w życie nowelizacji jest to ¼ minimalnego wynagrodzenia za pracę. W czasie orzekania minimalne wynagrodzenie za pracę wynosi 1680 zł, a zatem ¼ to 420 zł. C. B. określił wysokość szkody, którą poniósł na 400 zł, na taką też kwotę opiewa faktura za wymianę szyby w jego samochodzie. Z tego względu należało zmienić kwalifikację prawną zarzutu z art. 288 § 1 kodeksu karnego na art. 124 § 1 kodeksu wykroczeń. Zgodnie z art. 45 § 1 kodeksu wykroczeń, karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie,

karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. W niniejszej sprawie czynu zniszczenia mienia dokonano 20 kwietnia 2011 r., a zatem należy przyjąć, że przedawnienie karalności nastąpiło 20 kwietnia 2013 r. Zgodnie z art. 4 § 1 kk, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W przedmiotowej sprawie nowa ustawa jest ewidentnie względniejsza dla sprawcy.

Podczas rozprawy obrońca B. S. złożył wniosek o wydanie wyroku w trybie art. 387 kpk. W odniesieniu do oskarżonego warunki uwzględnienia wniosku zostały spełnione. Stosownie do treści art. 387 § 1 kpk do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony, któremu zarzucono występki, może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego bez przeprowadzania postępowania dowodowego (...). Zgodnie z brzmieniem § 2 wskazanego przepisu sąd może uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Uwzględnienie takiego wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwi się temu prokurator (...).

Oskarżony złożył swój wniosek w terminie, zarzucone czyny stanowią występki.

Zgodnie z art. 387 § 4 kpk przychylając się do wniosku oskarżonego sąd może uznać za ujawnione dowody wymienione w akcie oskarżenia lub dokumenty przedłożone przez strony. Sąd oparł się na dowodach omówionych we wcześniejszej części uzasadnienia, które pozwalały na poczynienie ustaleń w niniejszej sprawie. Wymierzenie w wyroku kar zgodnie ze złożonym wnioskiem, bez przeprowadzenia całego postępowania dowodowego nie stoi zatem w przeszkodzie realizacji celów postępowania. Wśród celów postępowania art. 2 kpk wymienia wykrycie sprawcy przestępstwa i pociągnięcie go do odpowiedzialności tak, aby osoba niewinna nie poniosła odpowiedzialności, trafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym oraz ujawnienie okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstwa, zapobieganie im oraz w umacnianie poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego, a także zmierzanie do tego, aby rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło w rozsądnym terminie. Niewątpliwie zakończenie sprawy na skutek wydania wyroku w związku z uwzględnieniem wniosku złożonego na podstawie art. 387 kpk realizuje postulat rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie. Nie może stać się on automatycznie jedyną podstawą do zastosowania takiego szczególnego trybu dla zakończenia sprawy. W odniesieniu jednak do oskarżonego cele postępowania zostaną spełnione mimo ograniczenia postępowania do odebrania wyjaśnień i ujawniania zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego dowodów. Materiał dowodowy w sposób niewątpliwy pozwala bowiem na ustalenie sprawstwa i okoliczności popełnienia przestępstw. Jednocześnie ustalone zostały wszelkie okoliczności pozwalające na trafny wymiar kary. Powyższe z kolei prowadzi do wniosku, że cele postępowania zostały spełnione już na tym etapie postępowania, bez konieczności przeprowadzania rozprawy w całości.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się dyrektywami wyrażonymi w art. 53 kodeksu karnego. Jak podniesiono wyżej Sąd przychylił się w tej kwestii do wniosku obrońcy i orzekł za pierwszy czyn – 1 rok pozbawienia wolności, za drugi czyn – 10 miesięcy pozbawienia wolności. Obydwie kary mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia za dane występki.

W przypadku pierwszego czynu – prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, który zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat dwóch, zastosowana kara jest bliska górnej granicy zagrożenia. Wina oskarżonego, który dobrowolnie wprowadził się w stan upojenia alkoholowego i to tak znacznego, że sam nie pamiętał przebiegu zdarzenia, jest znaczna. Duża jest również społeczna szkodliwość. Oskarżony prowadził samochód w ruchu ulicznym, tym samym stworzył poważne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu. Względy prewencji, tak ogólnej jak i indywidualnej przemawiają za surową karą za ten czyn.

Wymierzając karę za kradzież łańcuszka, Sąd potraktował oskarżonego łagodniej, chociaż sam czyn zagrożony jest karą surowszą – od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony realnie nie wyrządził znacznej szkody, skradziony przedmiot został odzyskany, a sam sprawca przyznał się do czynu i wyjaśnił okoliczności jego popełnienia.

Zgodnie z normą art. 85 kodeksu karnego należało orzec wobec oskarżonego karę łączną, gdyż oba czyny, za które został on skazany, zostały popełnione przed zapadnięciem pierwszego wyroku. Zaproponowana przez obrońcę kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności mieści w granicach określonych w art. 86 § kodeksu karnego i jest, również zdaniem Sądu, adekwatna do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynów.

Biorąc pod uwagę pozytywną prognozę kryminologiczną oskarżonego, Sąd zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący trzy lata. Postawa sprawcy, który przyznał się do winy, okazał skruchę i jak deklaruje, co potwierdził także stosownym zaświadczeniem, przestał pić alkohol, daje podstawy, aby przypuszczać, iż będzie on przestrzegał porządku prawnego. Zawieszając karę pozbawienia wolności, Sąd orzekł wobec B. S. również karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych. Wysokość jednej stawki dziennej ustalił na minimalną kwotę, tj. 10 zł. Tym samym, oskarżony, mimo zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności poniesie konsekwencje swoich czynów. Jednocześnie, podkreślić trzeba, że kwota, którą uiszczyć będzie musiał oskarżony (200 zł), jest bliska dolnej granicy ustawowego wymiaru grzywny i nawet dla osoby o tak skromnych dochodach, jak B. S. nie stanowi ciężaru nie do udźwignięcia, tym bardziej, że jest to jedyna finansowa dolegliwość, orzeczona w niniejszej sprawie.

Sąd zastosował środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat, zaliczając na poczet tegoż zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od 23 marca 2011 r. i uznając środek kary za wykonany w całości. Orzeczenie zakazu w przypadku popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w stanie nietrzeźwości jest obligatoryjne. W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał, że okres trzech lat, jaki upłynął od zatrzymania prawa jazdy jest dla oskarżonego wystarczająco dużą dolegliwością. Dodatkowo, przywrócenie po uprawomocnieniu się wyroku, możliwości uzyskania uprawnień do prowadzenia pojazdów może mieć dla B. S., który pracował wcześniej jako kierowca, także pewien walor resocjalizacyjny.

Orzekając o całokształcie środków prawnokarnych zastosowanych względem oskarżonego, Sąd wziął pod uwagę okoliczności łagodzące, jakimi niewątpliwie są: dobrowolne poddanie się karze oraz poddanie się przez oskarżonego leczeniu odwykowemu z powodu alkoholizmu.

B. S. był w niniejszej sprawie zatrzymany w dniach: 23 marca 2011 r., od 14 do 15 kwietnia 2011 r. oraz od 20 do 21 kwietnia 2011 r. W związku z orzeczeniem wobec oskarżonego grzywny, należało zaliczyć na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności. Zgodnie z normą art. 63 § 1 kodeksu karnego, jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

Z uwagi na udział w sprawie obrońcy z urzędu, należało orzec o kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu. Sąd przyznał wynagrodzenie adw. M. B. w wysokości 442,80 zł, tj. kwota określona w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za obronę w sprawie karnej w postępowaniu zwyczajnym przed sądem rejonowym, powiększona o podatek od towarów i usług.

Sąd uznał, że oskarżonego należy zwolnić od ponoszenia kosztów sądowych, gdyż uiszczenie kosztów, chociażby w części, byłoby zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację materialną, tym bardziej, że na oskarżonego została nałożona kara grzywny, a więc poniesie on konsekwencje swoich czynów również finansowo.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.